

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **J. B.**, bytem X, zast. JUDr. Jakubem Havlíčkem, advokátem advokátní kanceláře HAVLÍČEK & JANEBA, advokátní kancelář, s. r. o., se sídlem v Hradci Králové, Divišova 882, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. dubna 2014, č.j. 3119/DS/2014/SR, t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Rozhodnutím ze dne 7.4.2014, spis. zn.: 3119/DS/2014/SR, Krajský úřad Královéhradeckého kraje jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, Odbor správních činností a živnostenský úřad) ze dne 20.2.2014, č.j. SRP-5716/14. Tímto rozhodnutím zamítl ve smyslu § 124 odst. 5 písm. I) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), správní orgán prvního stupně námitky žalobce proti záznamu

dvanácti bodů v registru řidičů, které byly provedeny na základě oznámení Policie České republiky o uložení pokut v blokovém řízení.

II. Obsah žaloby

Ve včasné žalobě žalobce namítal, že pro rozhodnutí o záznamu dvanácti bodů v registru řidičů není ve správním spisu dostatečný podklad. V této souvislosti žalobce poukázal na neúplnost spisového materiálu, na jehož základě bylo o jeho námitkách rozhodováno, když spis mj. neobsahuje jednotlivé pokutové bloky, jež měly být podkladem pro jednotlivé záznamy bodů v registru řidičů.

Žalobce dále namítal, že minimálně tři body za přestupek, jehož se měl dopustit dne 2. 8. 2013, byly zaznamenány neoprávněně, a to z důvodu neexistence pravomocného rozhodnutí jakožto způsobitelného podkladu, na základě kterého by bylo možno takový záznam do registru řidičů učinit. Pokutový blok za přestupek, jehož se měl žalobce dopustit dne 2. 8. 2014, přitom takovým způsobitelným podkladem pro zápis být nemůže. Jednak není opatřen podpisem žalobce, když jakási vlnovka nacházející se na místě podpisu na pokutovém bloku neodpovídá žádnému z podpisů žalobce a o vlastnoruční podpis žalobce se tak v žádném případě nejedná. Jednak se tento pokutový blok váže k přestupku, kterého se žalobce dle svého tvrzení nedopustil a k jeho projednání v blokovém řízení nikdy nedal svůj souhlas. Přitom žalobce zdůraznil, že souhlas s blokovým řízením není dán okamžikem případného uhrazení pokuty, nýbrž až okamžikem podpisu pokutového bloku, k němuž ze strany žalobce nedošlo. V této souvislosti žalobce vyjádřil nesouhlas s názorem žalovaného, že námitkami brojícími proti správnosti a zákonnosti správního aktu nejsou správní orgány oprávněny/povinny se zabývat. Tento svůj nesouhlas pak opřel o judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou ostatně ve svém rozhodnutí citoval též žalovaný, konkrétně o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2011, č.j. 3 As 19/2011-74, v němž Nejvyšší správní soud učinil dle žalobce zcela jednoznačný závěr, že *„správní orgán nemůže pominout zabývat se tvrzením, že se řidič přestupku vůbec nedopustil“,* neboť *„úspěch při dokazování takového tvrzení totiž vylučuje záznam bodů“*... *„oznámení o uložené blokové pokutě není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů.“* O existenci takovýchto pochybností ohledně pravomocného (tj. podpisem žalobce stvrzeného) pokutového bloku, a tím i ohledně obsahu oznámení o projednání přestupku přitom dle žalobce s ohledem na uvedené nemůže být sporu. Z důvodu těchto pochybností tak byl správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Této povinnosti však správní orgán dle žalobce nedostál.

Jak uvedl žalovaný, z výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se nadto podává, že ke zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nestačí pouhá námitka řidiče, že přestupek nespáchal, nýbrž je třeba, aby řidič své tvrzení blíže konkretizoval vyličením skutečností, jež jsou způsobitelné obsah oznámení o projednání přestupku, jakožto podkladu pro záznam bodů v registru řidičů, zpochybnit. V této souvislosti pak žalovaný ve svém rozhodnutí uzavřel, že žalobce toto břemeno tvrzení ve smyslu uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu neunesl, když tvrzení žalobce shledal nedostatečnými. Uvedený závěr žalovaného žalobce odmítl, když poukázal na své vyjádření

k předmětnému přestupku učiněné již při samotném provádění policejní kontroly, kdy žalobce policejní hlídce již na místě samém sdělil, že připoután bezpečnostním pásem byl, pouze měl horní konec pásu z důvodu zranění ramene stažený pod rameno, což se dle jeho názoru nepříčí právním předpisům. Žalobce považoval tuto záležitost za uzavřenou, o čemž svědčila i skutečnost, že nadále byl řešen již jen přestupek nerozsvícení světel, s jehož projednáním v blokovém řízení souhlasil a pokutu jemu v tomto řízení uloženou na místě uhradil.

Žalobce shrnul, že žalovaný v daném případě nemůže postupovat dle jím citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 19/2011-74, tj. nezabývat se tvrzením žalobce, že se přestupku nedopustil, neboť na tento případ citované rozhodnutí nedopadá, jelikož žalobce blíže konkretizoval svá tvrzení a tím zásadně zpochybnil podklad, jenž sloužil správnímu orgánu k záznamu bodů. Žalovaný (resp. již správní orgán prvního stupně) se tak měl v souladu s citovaným rozhodnutím tvrzeními žalobce zabývat a prověřit jednak samotnou existenci pravomocného rozhodnutí správního orgánu o přestupku a jednak tvrzení žalobce, že se příslušného přestupku nedopustil. Aktivita správního orgánu spočívající v pouhém vyžádání pokutového bloku je dle názoru žalobce zcela nedostačující, neboť samotný pokutový blok není dostatečným podkladem (není pravomocným správním rozhodnutím) způsobitelným pro záznam bodů v registru a pro zamítnutí námitek žalobce.

Závěrem žalobce poukázal na porušení práva zakotveného v § 36 odst. 3 správního řádu, tedy vyjádřit se k úplným podkladům potřebným pro rozhodnutí ještě před jeho vydáním včetně práva nahlédnout do pokutových bloků mj. i za účelem zvolení vhodné procesní obrany.

Vzhledem k výše uvedenému tak žalobce shodně konstatoval, že závěry žalovaného nemají oporu ve spisovém materiálu, resp. se opírají o skutečnosti v řízení nezjišťované a neprokázané. Rozhodnutí žalovaného je tak z výše uvedených důvodů dle názoru žalobce nejen rozhodnutím nezákonným, ale též nepřezkoumatelným, a jsou tak dány podmínky, aby toto rozhodnutí, jakož i rozhodnutí, které mu předcházelo, bylo zrušeno.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k výzvě krajského soudu vyjádřil ve svém stanovisku s datem 16. 6. 2014. Ve vyjádření nejprve zopakoval podstatný obsah samotné žaloby s tím, že pokud jde o jeho vyjádření, plně odkazuje na své rozhodnutí, v němž se námitkami žalobce podrobně zabýval. Žalovaný následně konstatoval, že dle jeho názoru spisový materiál obsahuje potřebné důkazy svědčící o tom, že se žalobce dne 2. 8. 2013 přestupku dopustil, že tento přestupek byl projednán v blokovém řízení, za přestupek byla žalobci uložena pokuta a byl proveden záznam bodů v registru řidičů. Z § 123b odst. 1, 2 zákona o silničním provozu dle žalovaného plyne, že záznam bodů je evidenčním úkonem a v případě blokového postihu postačí oznámení, že k němu došlo. Podkladem pro záznam je tak oznámení policie o uložení pokuty za spáchaný přestupek.

Dle názoru žalovaného předmětný pokutový blok série FD/2013 č. D 1434265, jež si správní orgán vyžádal, splňuje potřebné náležitosti, když je z něho zcela zřejmé, že žalobce porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu (tedy jednoznačně určuje právní předpis, který měl protiprávní jednání žalobce založit), rozhodnutí v blokovém řízení, které proběhlo v souladu se zákonem, bylo vydáno na základě souhlasu žalobce ve smyslu § 84 odst. 1 zákona o přestupcích, žalobce přestupek uznal a byl ochoten zaplatit pokutu, což stvrdil svým podpisem pokutového bloku. Za protiprávní jednání byl žalobci učiněn záznam tří bodů v registru řidičů. Žalovaný zdůraznil, že pokutový blok je veřejnou listinou, jeho obsah je tedy třeba považovat za pravdivý, pokud není zákonem předvídaným způsobem prokázán opak. S odkazem na judikaturu uvedl, že správní orgán rozhodující o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů, je oprávněn zkoumat 1) zda existuje způsobilý podklad pro záznam, 2) zda byl záznam proveden v souladu s takovýmto způsobilým podkladem, 3) zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení jednání dle přílohy k zákonu o provozu na pozemních komunikacích. Je tak nepochybné, že záznam v registru řidičů byl proveden v souladu se zákonem a se závěry dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu.

Závěrem žalovaný konstatoval nedůvodnost námítky žalobce o porušení § 36 odst. 3 správního řádu, když ze záznamu ze dne 15. 1. 2014, č.j. SPR 23865/13, se podává, že žalobce byl v souladu s § 65 odst. 2 správního řádu telefonicky vyrozuměn o pokračování v řízení a byl s ním dohodnut termín seznámení se spisem před vydáním rozhodnutím. Této možnosti též žalobce využil.

Vzhledem k výše uvedenému považoval žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí za věcně správné, souladné se zjištěnými skutkovými závěry, a proto navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili žalobce i žalovaný souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

Stěžejní žalobní námitka spočívala v žalobcově tvrzení, že pokutový blok série FD/2013 č. D 1434265 za přestupek dne 2. 8. 2013 není pravomocným správním rozhodnutím, a nejedná se tedy z toho důvodu o dostatečný podklad pro záznam tří bodů do jeho karty řidiče.

Na podporu tohoto tvrzení uvedl dva důvody. Jednak tvrdil, že se nedopustil přestupku spočívajícího v tom, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, za který mu byly zmíněné tři body do karty řidiče připsány. Dále tvrdil, že podpis na shora označeném pokutovém bloku není jeho vlastnoručním podpisem. Dle svého názoru tedy dostatečným způsobem konkretizoval své tvrzení, že se předmětného přestupku nedopustil, a v návaznosti na to vytýkal žalovanému, že těmito námitkám nevěnoval příslušnou pozornost a neunesl tak v tomto směru své důkazní břemeno.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že se v něm nachází Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 5. 8. 2013 vyhotovené Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, obvodním oddělením policie Brno – Výstaviště. Z jeho obsahu plyne, že dne 2. 8. 2013 v 9:05 hodin byla žalobci udělena bloková pokuta ve výši 500,- Kč, neboť porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. V kolonce popis skutku je uvedeno: „*nebyl(a) za jízdy připoután bezpečnostním pásem, nevlastní lékařské potvrzení*“. Číslo pokutového bloku bylo: FD/2013 D 1434265.

Jak už bylo shora uvedeno, žalobce obsah tohoto oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení zpochybnil. Tvrdil, že členům policejní hlídky vysvětlil, že připoután byl. Z důvodu poranění ramene měl pouze horní konec pásu stažený pod rameno, což není žádným právním předpisem vyloučeno. Podle něho měli policisté uvedenou skutečnost akceptovat a řešit dále již zcela jiný přestupek a to nerozsvícená světla.

K žádosti žalobce si tedy prvoinstanční správní orgán vyžádal od Městského ředitelství policie Brno, Obvodního oddělení policie Brno – Výstaviště zaslání kopie předmětného pokutového bloku. Uvedený orgán v průvodním přípise potvrdil, že žalobce spáchal přestupek dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a nevlastnil lékařské potvrzení o tom, že tak ze zdravotních důvodů činit nemusí. Přestupek byl spolehlivě zjištěn, žalobce řádně ztotožněn, s přestupkem souhlasil, stejně tak jako s jeho vyřešením v blokovém řízení, blokovou pokutu ve výši 500,- Kč na místě zaplatil.

Z ověřené fotokopie zmíněného pokutového bloku série FD/2013 č. D 1434265 plynou žalobcovy iniciály. V kolonce 5. pokutového bloku „Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno: „*2. 8. 2013, 9:35 hod., ul. Pražská, Brno, § 6/1a) z. č. 361/2000 Sb. – nepřipoután bezpečnostním pásem, nevl. lékařské potvrzení, RZ RKE 4909*“. V kolonce 6. pokutového bloku stojí „*Pokuta uložena za přestupek dle § 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb. ve znění p. p.*“. Pokuta byla uložena ve výši 500,- Kč. Pokutový blok obsahuje rovněž poučení, že platí jako stvrzenka o zaplacení pokuty. A následuje označení a podpis zasahujícího policisty. Bod 9. pokutového bloku pak obsahuje prohlášení „*Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí a potvrzuji převzetí části A bloku dne 2. 8. 2013.*“ Následuje kolonka „podpis přestupce“, v níž se nachází tužkou napsaná vlnovka nečitelného obsahu.

Následně prvoinstanční správní orgán na základě uvedeného tvrzení žalobce podal shora označenému policejnímu orgánu ve věci předmětného přestupku podnět k přezkumnému řízení dle § 94 správního řádu. Přípisem ze dne 8. 1. 2014 bylo Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje sděleno, že nebyly shledány důvody ke zrušení uložené blokové pokuty. Následně policejní orgán v podstatě zopakoval údaje citované již shora z průvodního dopisu při předložení kopie pokutového bloku. Spáchání předmětného přestupku žalobcem spočívajícího v tom, že nebyl za jízdy připoután, jakož i uložení pokuty v blokovém řízení za tento přestupek, považoval i tento policejní orgán za spolehlivě prokázané.

Z této skutečnosti následně vycházely při svém rozhodování i správní orgány obou stupňů. A podle krajského soudu tím zákon neporušily. Žalobci lze jistě dát za

pravdu, že orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je povinen zkoumat, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), tedy zabývat se i námitkou toho obsahu, že řidič se předmětného přestupku vůbec nedopustil. K takovým případům totiž může dojít například tak, že řidič na místě, kde se měl přestupku dopustit, prokazatelně vůbec být nemohl, nebo že se přestupku prokazatelně dopustila jiná osoba. O takovou situaci však v posuzované věci nejde.

Žalobce nezpochybňuje, že dne 2. 8. 2013 byl zastaven dopravní hlídkou policie České republiky. Nezpochybňuje ani to, že mu bylo vytknuto, že nebyl při jízdě připoután bezpečnostním pásem. Ani to, že daného jednání byl přítomen pouze on a dva členové policejní hlídky, stejně jako skutečnost, že mu byla uložena bloková pokuta ve výši 500,- Kč, kterou na místě zaplatil. Tvrdí pouze, že mu pokuta byla uložena za jiný přestupek, tedy nikoliv za nepřipoutání bezpečnostním pásem, ale za nerozsvícená světla. Tímto jeho tvrzením se správní orgány řádně zabývaly, obstaraly si ověřenou fotokopii pokutového bloku, stejně jako vyjádření příslušného policejního orgánu, iniciovaly dokonce přezkumné řízení ve věci. Výsledkem byla shora uvedená stanoviska policejních orgánů, z nichž je zřejmé, že důvod pro zahájení přezkumného řízení shledán nebyl. Policejní orgány i nadále považují na naprosto spolehlivě prokázané, že žalobce se dopustil přestupku spočívajícího v nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem, když neměl lékařské potvrzení, které by takovou možnost odůvodňovalo.

Krajský soud konstatuje, že správní orgány se shora uvedené žalobcově námitce věnovaly a to způsobem odpovídajícím míře její konkrétnosti, jakož i míře konkrétnosti žalobcových návrhů na prokázání důvodnosti této námitky. Jaké další důkazy by podle žalobce měly provést? Ani on totiž žádné konkrétní nenavrhoval. V úvahu by přicházely snad jediné úřední záznam o průběhu kontroly žalobce a svědecký výslech zasahujících členů policejní hlídky. Za situace, kdy ale příslušné policejní orgány zákonnost uložení blokové pokuty a okolnosti předcházející jejímu uložení podrobily přezkumu (a lze předpokládat, že v rámci něho ověřily jak shora uvedený úřední záznam, tak rovněž mohly v případě potřeby učinit dotaz i na zasahující policisty) a dospěly k závěru, že přestupek byl spáchán přesně tak, jak je uvedeno v Oznámení o uložení pokuty a v pokutovém bloku, považuje krajský soud provedení těchto důkazů za nadbytečné.

Ostatně dle krajského soudu tak podrobný rozsah dokazování o průběhu dotčené policejní kontroly nebyl vůbec na místě rovněž z jiného důvodu. Své tvrzení, že přesvědčil policejní hlídku o tom, že ve skutečnosti připoután byl a že s ním nadále byl projednáván pouze přestupek ohledně nerozsvícených světel, totiž žalobce nikterak konkrétně nedoložil. Žalobce nepopírá, že mu policisté předali část A pokutového bloku. Uvedl však, že ji „v návalu zlosti“ roztrhal. Kdyby tak ale neučinil, pokutový blok si přečetl, mohl zjistit, že s ním bylo vedeno přestupkové řízení ohledně přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Označení tohoto přestupku v pokutovém bloku je naprosto precizní a srozumitelné. O tom, že by byla žalobci ukládána pokuta za přestupek spočívající v nerozsvícených světlech, není v pokutovém bloku žádná zmínka. Přímo na místě tedy mohl policisty upozornit na to, že akceptovali chvíli před tím jeho vysvětlení, proč nebyl připoután, a

přesto mu za tento přestupek udělují pokutu. Žalobci tak nic nebránilo v tom, aby si řádně střežil svá práva, což ale neučinil.

Tato skutečnost ale musí jít k jeho tíži. Pokud přišel s uvedeným tvrzením teprve poté, co přesáhl hranici 12 bodů v registru řidičů, nutně musí působit takové tvrzení nevěrohodně a bylo na žalobci, aby takové pochyby rozptýlil. To se mu však nepodařilo, uzavírá krajský soud. Zvláště za situace, kdy z předloženého správního spisu plyne, že žalobce byl za stejný přestupek (tedy nepřipoutání bezpečnostním pásem za jízdy) pokutován ještě ve třech dalších případech a to v různých časových obdobích. Evidentně se tedy tohoto přestupku dopouští opakovaně.

Žalobcovo tvrzení, že pokutový blok je podepsán pouze jakousi vlnovkou, která není jeho vlastnoručním podpisem, pak dle krajského soudu působí dojmem přímo účelovým. Žalobce sice tvrdí, že se nejedná o jeho podpis, ale nepřichází s žádným tvrzením či vysvětlením, kdo tedy místo něho pokutový blok podepsal. Pokud ne on, chce snad naznačit, že jej podepsal někdo z policistů přítomných u projednání přestupku? Nikdo jiný totiž na místě nebyl. Krajský soud navíc neshledal, že by pro takový postup měli zasahující policisté nějaký důvod, neboť ani žalobce netvrdí, že by se vůči němu v průběhu kontroly chovali nějak nestandardně, šikanózním způsobem apod.

Krajský soud připomíná, že žádný platný právní předpis nestanoví, že by podpis musel být čitelný. Může se tedy jednat o jakékoliv písemné nebo grafické označení, kterým jeho autor povětšinou osvědčuje písemný projev své vůle, v tomto případě souhlas s údaji uvedenými v pokutovém bloku. Z takové podoby podpisu není, jak je soudu známo z úřední praxe, mnohdy možno ani formou znaleckého posouzení spolehlivě dospět k závěru, že jej učinila konkrétní osoba. Bylo tedy na žalobci, aby přišel s konkrétním tvrzením, které by podložil návrhy na provedení důkazů, že podpis na pokutovém bloku série FD/2013 č. D 1434265 (a tento pokutový blok bezpochyby podpisem opatřen je) není jeho podpisem, že se jedná o podpis někoho jiného, jak k tomu mohlo dojít a proč přijal od zasahujících policistů část A pokutového bloku opatřenou podpisem, který dle jeho tvrzení není jeho.

Pokud by správní orgány měly provádět dokazování v tomto směru pouze na základě obecného tvrzení přestupce, že podpis na pokutovém bloku není jeho vlastnoručním podpisem, mohlo by to ad absurdum vést k tomu, že přestupci se budou úmyslně na různé pokutové bloky podepisovat vždy způsobem odlišným a navíc co nejméně podobným jejich standardnímu podpisu nebo podpisovému vzoru používanému třeba při bankovních transakcích. Takovou obstrukci správního řízení by krajský soud považoval za obcházení smyslu a účelu zákona.

Tentýž závěr lze pak vztáhnout i na žalobcův požadavek, aby si správní orgán vyžádal pokutové bloky ve všech případech uvedených ve správním spise, kdy byla žalobci rovněž udělena pokuta v blokovém řízení. Žalobce uvedený požadavek odůvodnil tak, „že si není vědom, že by u všech jemu ukládaných přestupků, jichž se měl dopustit, udělil souhlas k jejich projednání v blokovém řízení“. Takové zcela nekonkrétní odůvodnění uvedeného požadavku není dle krajského soudu způsobilé založit správnímu orgánu povinnost navržený důkaz provést.

Krajský soud proto konstatuje, že správní orgány se v dané věci námitkami žalobce stran jeho tvrzení, že se z důvodů shora uvedených nedopustil přestupku dne 2. 8. 2013, jakož i stran jeho tvrzení, že si není vědom, že by u všech jemu ukládaných přestupků, jichž se měl dopustit, udělil souhlas k jejich projednání v blokovém řízení, zabývaly způsobem dostatečným a přiměřeným míře obecnosti uvedených tvrzení. Provedly některé ze žalobcem navržených důkazů a k jejich skutkovým a právním závěrům, které v důsledku toho učinily, nemá krajský soud zásadních připomínek.

Skutkový stav tak byl správními orgány zjištěn dostatečně a v úplnosti, neprovedení dalších důkazů navržených žalobcem či nedoplnění dokazování z vlastní iniciativy správních orgánů nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Správní orgány navíc svůj postup ohledně této problematiky ve svých rozhodnutích srozumitelně a přezkoumatelným způsobem vysvětlily, byť si žalovaný v nadbytečné míře a nedůvodně osvojil v odůvodnění svého rozhodnutí pozici jakéhosi „vykladače“ judikatury Nejvyššího správního soudu. Ostatně i podání žalobce byla citací z judikatury Nejvyššího správního soudu přímo „prošpikována“, mnohdy však zcela nepřiléhavým způsobem. I z toho důvodu zvolil krajský soud zcela jinou koncepci odůvodnění tohoto rozhodnutí, v němž odkazy na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu zcela absentují, byť jsou dle přesvědčení krajského soudu ctěny její principy.

Závěrem krajský soud uvádí, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobci byla dána možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí ve věci s kompletním obsahem správního spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu (viz Záznam ze dne 15. 1. 2014, č.j. SPR-23865/13), žalobce pak této možnosti využil, jak je patrné z Protokolu o úkonu ze dne 23. 1. 2014. Ohledně úplnosti zjištění skutkového stavu věci viz shora. Ani této žalobní námitce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je oprávněn a současně povinen zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání.

Ze shora uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že těmito povinnostem se správní orgány v přezkoumávané věci nezpronevěřily. Nezbylo mu proto, než žalobu zamítnout, protože se neztotožnil s žádnou ze žalobních námitek a neshledal tak žalobu důvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

O nákladech řízení rozhodl krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. V případě žalovaného pak objektivně žádné náklady řízení v souvislosti s touto žalobou nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. března 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu